

הנעליים הקטנות

איריני דרמיטזאקי
וירג'יניה כריסולאקי

מייק הסנדלר חי בבית קטן, בעיירה קטנה על
אי יוני קטן. הסנדלרייה שלו נמצאה במרתף
של ביתו והבית עצמו עמד בקצה העיירה.
וכל אחד שנכנס או יצא מהעיירה נעצר אצל
מייק כדי לצחצח

את נעליו, או
להחליף סוליות,
או לתקן את עקבי
נעליו.

כל יום שני היה
מייק מתעורר עם
שחר ומחכה

למכונת שמביאה לו
את החומרים
לעבודה, עור מובחר,
סוליות גומי, משחת
נעליים מיוחדת
וכדומה.
יום אחד הודיעה לו
אשתו רוזה שבקרוב
הוא עשוי להיות אבא,

וגם שהיא חושבת כי הנולד יהיה בן. התמונה
הראשונה שבאה לראשו של מייק בהיודע
זאת, הייתה של זוג נעליים קטנות במקום
פניו של ילד.

למחרת קם מייק בבוקר עוד לפני שנשמעה
קריאתו של התרנגול. הייתה לו כבר סיבה
נוספת להתעורר עם שחר. הוא הזמין

בעצמו היה כבר בן שמונה-עשרה כשנעל את זוג הנעליים הראשון שלו, ואולי היה עדיין ממשיך ללכת יחף אילו מר ג'ורג' לא נתן לו את הזוג במתנה. ומר ג'ורג' היה האיש שלימד אותו את מקצוע הסנדלרות.

עברו חדשים וכשהגיע זמנה של רוזה אשתו ללדת, מייק סגר את בית המלאכה שלו ורץ מהר לראות את אשתו ואת הבן הבכור שלו. הוא לקח אתו גם את זוג הנעליים הקטנות.

"מזל טוב

להולדת בתך"

אמרה לו

המייילדת.

"בתי? האם

בדקת היטב,

גברתי? אנחנו

ציפינו לבן."

"איזה בן? רק

חומרים מיוחדים להכנת זוג נעליים מיוחד עבור בנו האחד והיחיד. הוא התחיל לעבוד מוקדם וצייר דוגמאות, בחר צורות וצבעים. ובזמן שתפר נעליים שר שירים ובירך את הילד הקטן שטרם נולד.

הימים עברו מהר,

ולמרות שהזמנים היו

קשים, והזוג היה עני,

מייק יכול היה לקיים

את משפחתו.

הוא תיקן מגפי חיילים,

נעלי איכרים, ולפעמים

סנדלים או נעלי עקבים

גבוהים של גברות. אך

כל ערב, לפני שהלך לישון, חשב על צורות חדשות לנעליים הקטנות של בנו הבכור. הוא

רצה שיהיו לו הנעליים הנוחות ויפות

ומיוחדות ביותר. מי יודע מדוע? אולי כי הוא

שניתן לחשוב עליו, כדי לתקן את הנעליים
השחוקות ומתוקנות לעתים קרובות, שהביאו
לו האנשים.

מעל השולחן שלו, בקופסה קטנה, הוא שמר
את זוג הנעליים הקטנות שעשה כאשר חשב
שאותו תלד בן. כל פעם כשרוזה הודיע
שהיא בהריון הוא היה מוציא אותן ומשפשף
ומנקה מחדש. אך כשהיא באה אליו לספר
ששוב אבדה את הולד, היה שם אותן
לקופסה בחזרה.

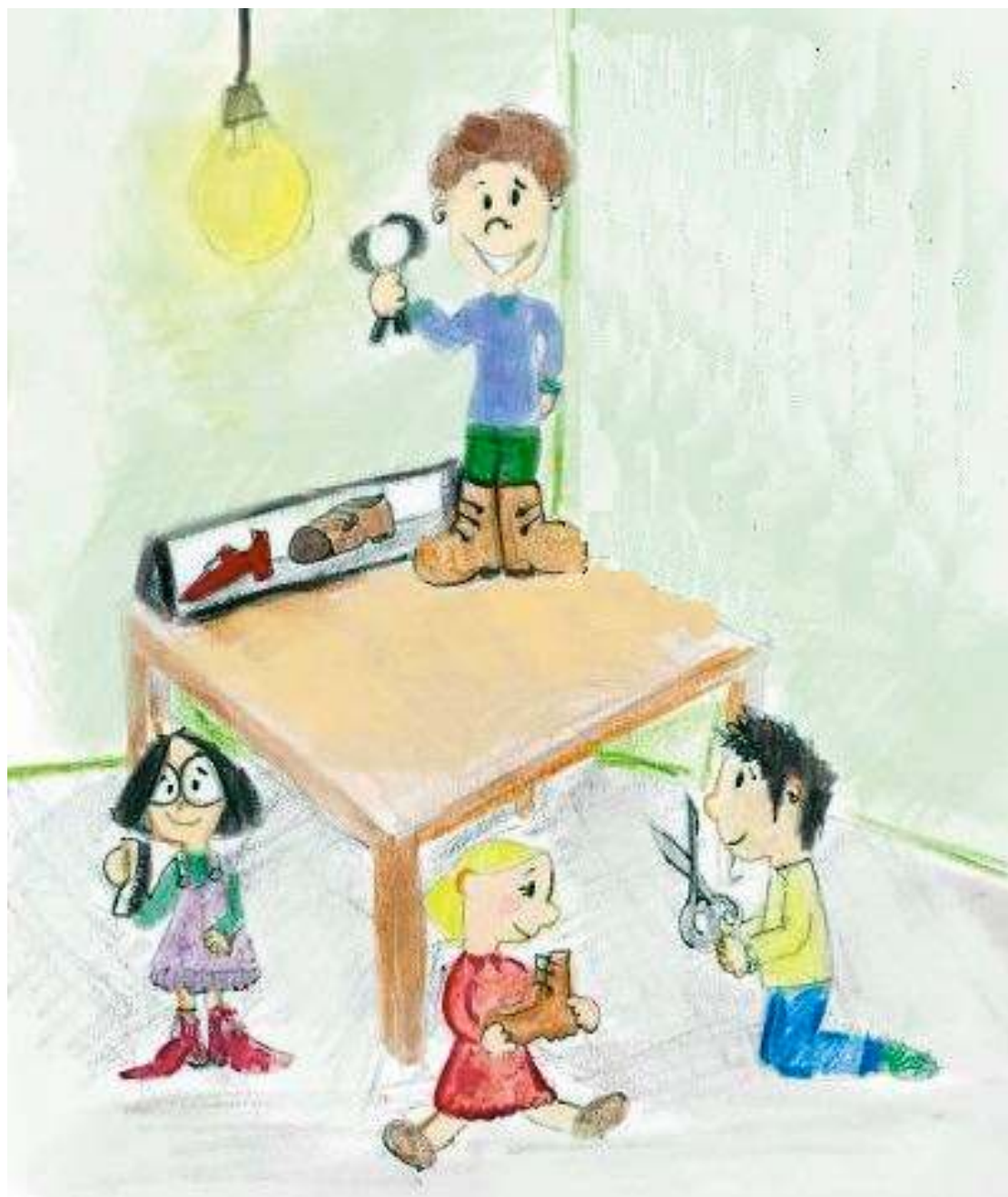
"מילא, יקירתי. אלוהים גדול. תהיה עוד
נוספת" היה אומר ומחייך אליה. וזו הייתה
דרכו, היה אומר "מילא" ומחייך, כי הם היו
עניים מאוד והזמנים היו קשים.
עברו שנים ומייק ישב כל הזמן בסנדלרייה,
עם האימום על ברכיו, ומתקן נעליים מסוגים
שונים. הנעליים הקטנות של ילד נשכחו

לפי צורת הבטן ברור
היה לי שזו בת."
"אז שתהיה בריאה
וחזקה, ולא חשוב לי
האם בת או בן" אמר
מייק ונפנף את
המיילדת. ובאותו
הערב, בחדר

השינה, הביט בגאווה על אשתו הישנה
בשקט ולידה הבת בתוך העריסה.
"מילא, הנעליים הקטנות" חשב "נשמור אותן
בשביל הבן הבא."

עברו שנים, עוני, מלחמה, צרות, אבל גם
חיוך וצחוק. ומייק המשיך לשבת על
השרפרף עם האימום על הברכיים. מרבית
עבודתו הייתה בתיקונים כי לאנשי הסביבה
לא היה כסף לקניית נעליים חדשות. הוא
השתמש בבד שקיים, בניר ובכל חומר אחר

במשך הזמן, מונחים אחרי ערמות של נעליים
הזקוקים לתיקון.

הרגעים הבודדים שמייק בילה מחוץ
לסנדלרייה שלו היו כשהאכיל את העזים
שלהם, השקה את הגינה הקטנה שסביב
לביתם או הלך לבית הקפה שבעיירה לפגוש
חברים. אלה גם היו הרגעים שבתו הקטנה
וחבריה יכלו להיכנס לבית המלאכה ולשחק
שם. בעיני הילדים היה זה מקום משחקים
מופלא, עם כל מני כלים מוזרים ונעליים
ישנות. הבנות נעלו אז נעליים על עקבים ודמו
את עצמן לגברות חשובות, בזמן שהבנים
נעלו מגפיים או נעליים כבדות כמו חיילים
ובוקרים.

אחרי זמן מה הבת, שהייתה כבר גדולה,
הכירה איש צעיר ונחמד ועברה אתו לגור
בעיר הבירה. מייק עדיין המשיך לעבוד
בסנדלרייה ואשתו באה לעתים קרובות לבקר

עם נעליים אחרות, מתוקנות ומוכנות למסירה ללקוח.

כמה שנים מאוחר יותר הבת שלהם באה לבקר יחד עם הבן הקטן שלה. מייק היה גאה מאוד בנכדו. הוא השתוקק מאוד לראות אותו נועל את הנעליים ורצה לספר לכולם את סיפור הנעליים הקטנות, שהמתינו בסבלנות

שנים רבות כדי לעלות על רגליו של ילד.

הוא מיהר לבית המלאכה שלו כדי להביא אותן. כשפתח את הדלת ראה

שם אצלו, כי הרגישה בודדה אחרי שבתם עזבה את הבית. יום אחד רוזה נכנסה לבית המלאכה כשהיא בוכה מאושר. היא החזיקה

במכתב בו הבת שלהם כתבה כי נולד לה בעיר הבירה בן יפה ובריא. ברגע שמייק ראה את תמונתו של הנכד, נזכר מיד בנעליים הקטנות, אותן הכין כשאשתו הייתה בהריון. הוא הפך את כל הסנדלרייה תוך חיפוש אחריהם ובסוף מצא אותן, מכוסות אבק, תחת זוג נעלי ציידים גדולות. הוא ניקה ומירק אותן בזהירות ורגש, ושם על מדף יחד

אותן מיד, מבריקות אחרי זכוכית הארון. הן היו מיוחדות ושונות מאחרות, בדיוק כמו הוא בעצמו. כי הוא היה שונה מאנשי סביבתו בסבלנותו ובטוב הלב שלו. נראה היה שהנעליים האלה קיבלו קצת מהאופי השקט והטוב שלו.

ברגע שרצה להיכנס הרגיש תחושה מוזרה בלבו "מילא" חשב כרגיל "זו התרגשות סתם, שום דבר." אך הצעד שלו פנימה היה כבר הצעד האחרון שלו. הוא נפל והוציא את נשמתו על סף בית המלאכה. שוב עברו שנים. גם רוזה הלכה באותה הדרך הארוכה. הבית הישן והסנדלרייה נעזבו ואיש בעיירה לא התעניין בהם יותר. אחרי מות הוריה קשה היה לבתו של מייק לבקר בבית שבו נולדה, אך קיץ אחד החליטו היא ובעלה לבקר שוב באי הולדתם, יחד עם בנם הקטן. זמן רב לקח להם לנקות את

בתמימות של ילד, ובתו של מייק הסנדלר לא ידעה איך לענות ורק נשכה את שפתיה. שעות לקח להם לנקות את המקום והילד הקטן, עייף כבר מאוד, שאל על כל כלי שמצא, איך הוא נקרא ואיך משתמשים בו. אמא שלו, שנזכרה במשחקי הילדים שבסנדלרייה, ניסתה לענות לו בסבלנות ובחיבה ותיקנה את המילים שלא ידע לבטא נכונה.

"מרשע" היה אומר הילד,
"מרצע" הייתה היא מתקנת.
"מום" היה אומר הילד.
"אימום" תיקנה אמו שוב.

הילד התרוצץ במקום המוזר הזה ותוך כדי כך ניסה לבטא את המילים המוזרות אותן למד זה עתה. ושם, בין ערמת מגפי צבא קרועות וחתיכות טיח מצא פתאום את זוג נעליים קטנות. אותן הנעליים שמייק הסנדלר

הבית שהוזנח שנים, לפנות את החפצים הישנים, הרהיטים שמכרסמים נגסו בהם, חתיכות טיח שנפלו מקירות, וילונות בלויים. לקראת הערב הם ירדו למרתף כדי לנקות גם את בית המלאכה.

הם זרקו שקים של עור ישן מיובש, פחים של משחת נעליים, סוליות ונעליים ישנות. הילד הקטן, מייק הצעיר, שיחק לידם, ניסה לחכות את הוריהם ולזרוק חפצים ישנים. בכוחות הקטנים שלו יכול היה להרים פיסת בד או חתיכת עור. "מדוע אנו זורקים זאת?" שאל את אמו

עשה באהבה רבה לפני שנים רבות לבנו
שלא נולד. הוא נעל אותן, בלי לקשור את
השרוכים, כי זה לא ידע לעשות, והלך לבקש
זאת מאמא.

"מה אתה נועל?" שאלה.

"מצאתי אותן כאן."

"ונוח לך בהן?"

"יותר מהישינים שלי"

מייק הסנדלר הביט מגבוה, גבוה למעלה
מעל העננים, בגאווה על נכדו, שהתרוצץ
בבית המלאכה שלו, טיפס על השרפרף הישן
שעליו הוא עצמו היה יושב בעבודה, ומשחק
באימון הישן עליו הוא תיקן נעליים ימים
שלמים.

ושם, מעל העננים, כששמע את קולו של
הילד היוצא מהסנדלרייה, נשמתו מצאה
שקט.